

Име и презиме, односно назив организације и институције:

ГАЈИНОВ ВЕЛИЗАР

Контакт телефон: 021 / 2022008

064 / 3024177

Е-пошта: velagajinov@gmail.com

Назив документа на који упућујете предлоге и сугестије:

**РАДНИ ТЕКСТ АМАНДМАНА МИНИСТАРСТВА ПРАВДЕ НА
УСТАВ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ**

**Датум: 19.02. и 27.02. и 1.03.2018. године на основу Поднеска који сам написао
13.01., 22.01. и 27.01.2018. године**

ОБАЈ ТЕКСТ налази се у PDF фајлу са називом

TRAZENE PROMENE USTAVA, 1.MART2018.GODINE.PDF ,

или у Word document фајлу

TRAZENE PROMENE USTAVA, 1.MART2018.GODINE.DOC .

- А. МОЈИ ЗАХТЕВИ ЗА СУШТИНСКЕ ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ТЕКСТА УСТАВА И ЧЕТИРИ НАЈВАЖНИЈА ЗАКОНА КОЈИ ТРЕБА ДА ОБЕЗБЕДЕ ВЛАДАВИНУ ПРАВА И НЕЗАВИСНОСТ СУДСТВА У ПОСТУПАЊИМА НА ПРЕДМЕТИМА РЕДОВНОГ ГРАЂАНСКОГ-ПАРНИЧНОГ СУДА СРБИЈЕ И У ПОСТУПАЊИМА И ОДЛУЧИВАЊИМА УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ**
- Б. ЗАХТЕВ ЗА ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ЗАКОНА О ПАРНИЧНОМ ПОСТУПКУ И ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ И ОБЕЗБЕЂЕЊУ,**
који достављам у PDF фајлу са називом
ZPP, br.55 iz 2014., Sl. glasnik RS, IZMENE&DOPUNE.PDF .
- 1. Општи коментари и сугестије у односу на Радни текст Амандмана Министарства правде на Устав Републике Србије**
 - 2. Конкретан део Радног текста чију измену предлагате и Ваш предлог за измену**
 - 3. Образложење упућеног предлога за измену Радног текста**

А. МОЈИ ЗАХТЕВИ ЗА СУШТИНСКЕ ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ТЕКСТА УСТАВА И ЧЕТИРИ НАЈВАЖНИЈА ЗАКОНА КОЈИ ТРЕБА ДА ОБЕЗБЕДЕ ВЛАДАВИНУ ПРАВА И НЕЗАВИСНОСТ СУДСТВА У ПОСТУПАЊИМА НА ПРЕДМЕТИМА РЕДОВНОГ ГРАЂАНСКОГ-ПАРНИЧНОГ СУДА СРБИЈЕ И У ПОСТУПАЊИМА И ОДЛУЧИВАЊИМА УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ

Поред тога што је битно да се постигне оно на чему сви сад инсистирају , а то је независност српског Судства, **много је важније** да се оствари **Владавина права (!)** у судском систему државе Србије, а са тим и тако постављеним захтевом судском систему, који стално измиче контроли државе Србије, **да се оствари и заштита сваког појединца који је морао да уђе у Суд** и затражи услугу тог система кроз поступање и одлучивање Суда!

Из разлога да се, заиста, оствари **Владавина права (!)** у судском систему државе Србије, подносим, у редоследу од тачке 3. до тачке 30. у овом тексту, **Захтев за имплементацију у будући Устав Републике Србије неколико непостојећих чланова и**

одредби у Уставу Србије из 2006. године, не само измене и допуне у секцији Устава са називом "Одредбе о судовима и Високом савету судства ", које се односе и на нове надлежности Високог савета судства у одељку **8.** Устава, Захтев за битну измену и допуну Закона о Уставном суду Србије, Захтев за битну измену и допуну Закона о судијама и Закона о Високом савету судства, и неколико захтева у вези са тим, што ће повући и измене у Закону о уређењу судова, све исказано у оптималном редоследу за разматрање. Захтеви исказани у тачкама **3.** до **30.**, са 2 доказа у тачкама 7. и 8., чине целину неопходну за уређење српског редовног Суда, са Високим саветом судства, и уређење Уставног суда Србије!

У тачкама 1. и 2. су процедурални захтеви који треба да обезбеде усаглашене документе финалних предлога **текста новог Устава и наведена 4 закона.**

1. Захтев да се нови (будући) Устав Републике Србије **не изнесе на разматрање и изгласавање** односно усвајање на седници Народне скупштине Србије са том једином тачком дневног реда, све док се у истој државној Комисији не заврши усаглашавање финалног документа **Закона о Уставном суду Србије,** и усаглашавање финалних докумената **2** закона који "иду, обавезно, у пару", **Закона о судијама** и **Закона о Високом савету судства.** Ако иста Комисија сматра и нађе да треба изменити и допунити и **Закон о уређењу судова,** и то ће, једном за свагда, бити усаглашено у тој Комисији.
2. Захтев да једна те иста Комисија државе Републике Србије, са истим члановима односно саставом, са тачно утврђеним именима и презименима, **расправи све спорно у комплетном тексту Устава и у наведеним законима Републике Србије** , и пред Народну скупштину Србије изнесе усаглашене документе финалних предлога текста Устава и наведена **4** закона на 2 одвојене седнице за расправу и усвајање новог Устава и та 4 закона, тако да те седнице **следе једна за другом у року од 15 дана, тј. да се друга седница за усвајање 4 кључна закона закаже за 15 дана од дана када је усвојен нови Устав Србије.**
3. Захтев да се у нови Устав Републике Србије имплементира одредба „**Забране злоупотребе права**“ из члана 17.(седамнаестог) Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода , јер је таква одредба постојала у претходна два српска Устава, у Уставу Републике Србије из 1990. године и Уставу Савезне Републике Југославије из 1992. године, тако да та одредба сад гласи, **први пут овако,** са позицијом иза постојећег члана 34., и ознаком члан **34б** [, у редоследу иза чл. **34.** и сад непостојећег члана **34а** (, видети чл. **34а.** у даљем тексту)] : " Ништа у овом Уставу не може се тумачити тако да подразумева право државе Републике Србије, групе или лица да се упусте у неку делатност или изврше неки чин који је усмерен на поништавање било ког од наведених права и слобода или на њихово ограничавање у већој мери од оне која је предвиђена овим Уставом." Један нови члан Устава, којим се "Строго забрањује злоупотреба права у поступању Суда и државних органа " је неопходан и обавезан због поштовања потписа којим је Државна заједница Србија и Црна Гора прихватила документ Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода. [Видети Закон о ратификацији Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода ("Службени лист СЦГ" - Међународни уговори, бр. 9/2003, од 26. децембра 2003. године) где се може наћи званичан превод тог документа (Конвенције) на српски језик који је прихватила, и касније, 3.03.2004. године, и потписала Државна заједница Србија и Црна Гора.]
4. Одредба "Имунитет (судије) у члану **151.** став **1.** важећег Устава треба да се

измени и гласи тачно ОВАКО: " Судија не може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке, осим ако се ради о кривичном делу кршења **УСТАВА** и закона од стране судије." [Овде обавезно **мора бити уденут** текст „**УСТАВА и**”, као што је уденут и у члану **149.** став **1.** важећег Устава .]

5. Одређење односно установљење имплементацијом у нови Устав Србије, сад непостојеће одредбе у важећем Уставу из 2006. године, са називом "**Кривична одговорност судије повредом Устава**", са позицијом иза члана 151. Устава, и ознаком члан **151а.**, тако да гласи тачно ОВАКО: „ Судија је учинио кривичну повреду Устава ако се утврди да је својим чињењем или нечињењем повредио или одредбу "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава или одредбу "Забране злоупотребе права" у члану **34б.** Устава, или обе наведене одредбе Устава.“. Уочите врло битну ствар да постоји суштинска разлика између одредбе "**Владавине права**" у члану 3. став 1. Устава и одредбе "Забране злоупотребе права" у чл. 17. Конвенције и у (сад непостојећем) члану **34б.** Устава. **То није једно те исто, само исказано на 2 различита начина!!** "Као и у тачци 9., даље у овом тексту, указујем на то да **НИЈЕ ЛЕПО**, тј. није елегантно, да се у **документу са називом Устав Републике Србије** задрже ознаке чланова и одредби Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, као што **НИЈЕ ЛЕПО** да се у главном документу државе Србије, а то је Устав, позива на било коју одредбу и неког другог потврђеног међународног уговора који је држава Република Србија потписала у прошлости , што повлачи обавезу (!!) да се сад непостојећи члан **34б.**, а то је у ствари српска верзија чл. 17.(седамнаестог) Конвенције, **обавезно имплементира у нови Устав!**
6. Захтев да се у новом Уставу установи одредба "**Одговорност судије не застарева** ", са позицијом иза члана 151. Устава и сад непостојећег члана **151а.** Устава, и ознаком члана **151б.**, тако да гласи тачно ОВАКО: " Одговорност судије, из члана **151а.**, не застарева одласком у пензију или одласком судије из Суда. "
7. **Доказ** да се легитимно може тражити од редовног Суда, Високог савета судства и Уставног суда Србије утврђење повреде члана 17. Конвенције , без обзира на то што "Забрана злоупотребе права" у чл. 17. Конвенције није постојећа одредба у важећем Уставу Републике Србије из 2006. године.
8. Достављам у овом тексту много важнији, **битан, Доказ** да је Устав Републике Србије из 2006. године **непотпун и још додатно изнутра противуречан у битној ствари разрешења судије из Суда!. Важећи Устав је непотпун** из разлога што не обезбеђује недостајућа правна средства, овде тачно исказано речима, чак више недостајућих правих средстава, због тога што је недовољно да у Уставу постоји само одредба члана **3б.** став **2.** " **Svako ima pravo na žalbu ili drugo pravno sredstvo protiv odluke kojom se odlučuje o njegovom pravu, obavezi ili na zakonu zasnovanom interesu** ", јер је то неделотворни правни лек, и уз то **непрецизно** исказан, јер сви знају шта је жалба, или уставна жалба, али нико не зна шта се подразумева под **другим правним средством**, које наводно постоји, по важећем Уставу, на располагању сваком појединцу!. Такво **неделотворно и непрецизно** опредељено правно средство, не може осигурати, тј. обезбедити на сигурној основи, испуњење обавезе државе Србије која произилази из члана **22.** став **1.** Устава, где стоји следеће: " **Свако има ... право на уклањање последица које су настале повредом Устава!.**" Практично подносиоци уставне жалбе (,

Уставном суду Србије,) који у важећем Закону о Уставном суду Србије, због процедуралне препреке у члану 84. став 1. тог Закона, немају могућност улагања властите специјалне жалбене Иницијативе за утврђење односно признање повреде члана 17. Конвенције или повреде члана 3. став 1 (начело Владавине права) важећег Устава Републике Србије, после истека свих рокова на редовна и ванредна правна средства на парничном или извршном предмету, остају ускраћени додатно за решење свог проблема, при томе, ускраћени на веома дуг и недефинисано дуг период времена, што значи да Закони по којима поступа српски Суд, на инстанци редовног Суда и Високог савета судства, и на инстанци Уставног суда Србије, не обезбеђује праведно правно средство које гарантује важећи Устав Србије у члану **36.** став **2,** односно држава Република Србија не поштује члан **13.** Конвенције, на шта је обавезана потписом Државне заједнице Србије и Црне Горе од 3.3.2004. године на финалном документу Европске Конвенције!. Врло битно је напоменути да се повреда одредбе члана **13.** Конвенције односи на обавезу државе потписнице Конвенције да обезбеди Делотворни правни лак!. Овде се мора добро баратати са појмовима правног средства, недостајућег правног средства, праведног правног средства, (не)делотворног правног лека у разним правним ситуацијама. Видети мој Захтев под тачком **23.**, у даљем тексту. Ако ништа није измењено и допуњено у тексту будућег Устава, са 2 нова члана Устава, чл. **34б.** и чл. **151а.** (, и додатног члана **151б.** који се природно намеће да мора бити присутан у новом Уставу), и измењеног и сад тачног члана **151.** став 1. Устава, **који гласе као у тачкама 3., 4. и 5., и 6.,** нови Устав Републике Србије **биће, такође, непотпун** (, у наведеном битном смислу,) **и изнутра још противуречан у тој врло битној ствари разрешења судије из Суда!!**

9. У Уставу Републике Србије постоји потреба за један члан под називом "**Правна сигурност у парничном праву**" (, или "**Правна сигурност у парничним и извршним поступцима**",) који би био применљив у парничном и извршном поступку, написан по аналогiji са постојећим чланом **34.** став **5.** Устава., који са односи на "Правну сигурност у кривичном праву". Отуда Захтев да се у будући Устав имплементира нови члан са позицијом иза члана 34. Устава, са ознаком члан **34а.**, који треба да гласи, у првој верзији, ОВАКО: " Члан **34а.**

Изузетно, понављање парничног поступка и извршног поступка **је допуштено било када касније, и годинама касније (!)** , ако се открију докази о новим чињеницама које су, да су биле познате у време суђења, могле битно да утичу на његов исход или ако је у ранијем поступку дошло до битне повреде Устава [misli se na povredu člana 17. Konvencije i/ ili člana 3. stav 1. Ustava] која је могла утицати на његов исход. " Из разлога што НИЈЕ ЛЕПО, тј. није елегантно, да се у документу са називом **Устав Републике Србије** задрже ознаке чланова и одредби било којег потврђеног међународног уговора које је држава Србија прихватила својим потписом, што се односи и на конкретне чланове и одредбе финалног документа Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, тачна верзија члана **34а.** треба да гласи ОВАКО: " Изузетно, понављање парничног поступка и извршног поступка **је допуштено било када касније, и годинама касније (!)** , ако се открију докази о новим чињеницама које су, да су биле познате у време суђења, могле битно да утичу на његов исход или ако је у ранијем поступку дошло до **битне повреде Устава** у члану **34б.** и/ или члана 3. став 1. Устава, **која је могла утицати на његов исход.** "

10. Захтев да се у нови Устав Србије имплементира одредба "**Право на постављање захтева за исправку последње одлуке односно решења Суда**", на позицији иза

сад непостојећег члана **34б.**, са ознаком члан **34ц.**, који треба да гласи ОВАКО (, исказан у краткој форми): " Члан **34ц.** Иницијатива или Захтев Суду за исправку последње одлуке односно пресуде парничног или извршног Суда **је допуштена односно је дозвољен.**", или исказано у еквивалентној дужој форми: " Члан **34ц.** **Иницијатива** или **Захтев** Суду за исправку последње одлуке Суда на окончаном парничном или извршном предмету, изјављени било када касније пошто је одлука Суда већ постала коначна, **је допуштена односно је дозвољен.**" Ово је била моја прва врхунска идеја из 1999. године, 2002., 2003., са додатним аргументима појачана 2004. и у 2005. години, са којом сам сматрао да могу да средим стање у парничном- грађанском Суду. Законодавно тело Србије пропустило је шансу да установи веома важно и тражено правно средство! Српски Суд нема правно средство из члана 13. Конвенције које би српски Суд обавезно морао имати!. У ствари, ја сам у тим годинама тражио **недостајуће правно средство из члана 13. Конвенције, које даје право подношења захтева Суду за исправку последње одлуке на предмету парничног Суда!!** Сама та идеја да уз помоћ члана **34ц.** у Уставу омогућим уређење српског Суда, није довољна(!), чега сам постао свестан на средини **2013.**(тринаесте) године кад сам урадио темељну анализу важећег Устава Србије ("Сл. гласник РС", бр. 98/2006), у спрези са претходна 2 српска Устава, Устава Републике Србије од 28.09.1990. године и Устава СР Југославије ("Службени лист СРЈ", бр. 1/92 од 05.01.1992. године), све заједно у спрези са финалним документом Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода.

11. Захтев да се у нови Устав Србије имплементира одредба "**Право на поравнање са државом Републиком Србијом за учињену штету у поступању Суда**", у непостојећем члану са позицијом иза члана **35.** став **2.** Устава, са ознаком члана **35а.**, тако да гласи тачно ОВАКО: "Установљава се право на поравнање са државом Републиком Србијом за учињену штету у поступању грађанског-парничног Суда односно редовног Суда Републике Србије." У даљем тексту овог Поднеска, у одељку Устава са насловом **8.** Високи савет судства, у члану **154.**, у придодатом (сада непостојећем) ставу **2.(другом)** установљам додатну (сада непостојећу) Надлежност за одлучивање Високог савета судства на (, уредно поднетом,) Захтеву за поравнање са државом Републиком Србијом за учињену штету у поступању редовног Суда, и при томе, у мојој верзији финалног документа Закона о Високом савету судства ту нову надлежност установљавам у позицији сада непостојећег члана **13б.**, иза сада постојећег битног кључног члана **13.**, који сам суштински допунио са додатним надлежностима Високог савета судства, тако да нема никаквих могућих нејасноћа како видим усавршену и ефикасну функцију Високог савета судства у будућности. Наравно, најважнији од свега је будући Устав Републике који мора обезбедити додатна права установљена тим Уставом, са којима се редовни суд Републике Србије, Уставни суд Србије и Високи савет судства трансформишу у најмоћнију и најефикаснију судску формацију у целој Европи. **Не постоји ниједан други начин, од овог мог укупно презентираних начина, да се тај циљ постигне!!**
12. Захтев да се у нови Устав Србије, у члану **147.** који се односи на избор судије редовног суда, у позицији **2.(другог)** става тог члана удене одредба: "Судија редовног суда Србије мора имати држављанство државе Републике Србије."
13. Захтев да се у нови Устав Србије, у члану **172.** који се односи **на избор и именовање судије Уставног суда Србије**, у позицији **2.(другог)** става тог члана

удене одредба: "Судија Уставног суда Србије мора бити рођен / рођена на територији Републике Србије са територијом покрајине Косово и Метохија у њеном саставу."

14. Захтев да се у финалном документу **новог Устава** Републике Србије у свим члановима где је откуцана секвенца текста "Врховни касациони суд" замени са новом секвенцом текста "**Врховни редовни суд Србије**", јер сам под тачком **25.**, даље у тексту, поставио захтев за укидање назива Врховни касациони суд, из суштинских (!!), а не формалних разлога!!. ИСТО ТАКО, захтевам да се у сва **4** издвојена закона, на које се овај Захтев односи иницијално, исто уради замена секвенце текста "Врховни касациони суд" са новом секвенцом текста "Врховни редовни суд Србије". Исто треба урадити и са последњим верзијама Закона о парничном поступку (ЗПП) и Закона о извршењу и обезбеђењу (ЗИО), што је нови назив за Закон о извршном поступком (ЗИП), али пре те замене текста у та 2 документа ,ЗПП и ЗИО (ЗИП), треба урадити укидање свих процесних ограничења које је поставио државни законодавац односно законодавно тело Републике Србије у та 2 закона. Обратите пажњу да тражим, у даљем тексту, и укидање процесног ограничења у члану **84.** став **1.** Закона о Уставном суду Србије, што је такође непотребно и неосновано наместио државни законодавац односно законодавно тело Републике Србије.
15. Захтев да се у нови Устав Србије, у члану **168.** који се односи на "оцену уставности и законитости" на Уставном суду, у позицији **3.(трећег)** става тог члана удене одредба: "Свако физичко и правно лице у иницијативи за оцену уставности и законитости обавезно је да достави и предлог текста одредбе са којом тражи да се замени одредба чију уставност и законитост оспорава! (, у поднетој иницијативи)."
16. Одредбе Устава у секцији **8.** Високог савета судства, члан **153.**, који се односи на "Положај, састав и избор Високог савета судства", треба изменити у ставу **3.** , ставу **4.**, и ставу **6.**, у следећем: став 3. „У састав Високог савета судства улазе једанаест изборних чланова које бира Народна скупштина , у складу са законом.“, став 4. „Изборне чланове Савета чини **8** судија са сталном судијском функцијом, од тога **2** судије са територије аутономних покрајина, и **3** угледна и истакнута адвоката, од тога **1** адвокат са територије аутономних покрајина.“, и сад скраћени став **6.** у члану **153.** Мандат чланова Високог савета судства траје пет година. У ставу 3.(трећем) предложио сам да 11 чланов Савета бира Народна скупштина Србије, али независност Високог савета судства може да се обезбеди и са Одлуком Опште седнице Врховног редовног суда Србије на којој су присутни и сви председници основних судова, виших судова и апелационих судова на територији Републике Србије са територијом Косово и Метохија у њеном саставу. У том смислу би став **3.** могао да се врло лако измени. Постоје и другачије дефинисане формације Високог савета судства од **11** чланова Савета, рецимо **6** судија и **5** угледних и истакнутих правника, али за оно што Високи савет судства треба да уради у кратком року од 7 до 12 месеци, и у свим наредним годинама, потребан је оперативни тим у Високом савету судства који се не може замислити **без 3 адвоката, јер сва одлучивања Високог савета судства у будућности не могу трајати дуже од 7 (седам) месеци!**. Видети садржину мог Захтева за измену и допуну Закона о судијама и измену и допуну Закона о високом савету судства у PDF фајлу ZAHTEVI-IZMENA-I-DOPUNA-ZAKON-O-SUDIJAMA-I-ZAKON-O-VSS-27JAN2018.pdf. Пошто су нам потребни адвокати у

формацији Високог савета судства, Народној скупштини, или Општој седници Врховног редовног суда Србије, која је увећана са свим председницима свих нивоа судова у Републици Србији, Адвокатска комора Србије и Адвокатска комора Војводине морају доставити спискове од 12 и 5 **угледних и истакнутих адвоката**, са којих се врши избор само **3** (=2+1) адвоката. Одредбом у Уставу, и отуда са таквом одредбом у Закону о Високом савету судства, што треба да буде и у Пословнику будућег Високог савета судства, треба обезбедити да председник Високог савета судства мора обавезно бити судија (!), тако да се председник и заменик председника Савета бирају одлуком изабраних 11 чланова Савета, тј. постоје и шансе да адвокат буде заменик председника Високог савета судства. Са оваквом новом формацијом Високог савета судства, биће исказано поштовање према адвокатима у држави Србији. У случају да Народна скупштина врши избор чланова будућег Високог савета судства, није толико битно и кључно, за постизање циља независности Високог савета судства као независног државног органа, да ли ће Општа седница Врховног редовног Суда Републике Србије (, што је мој захтев за нови назив садашњег Врховног касационог суда,) имати удела у предлогу најбољих **8** судија за Високи савет судства. То нека неко други одлучи!. Поред тога што је битно да се постигне оно на чему сви сад инсистирају, а то је независност српског Судства, **много је важније** да се оствари **Владавина права** (!) у судском систему државе Србије, а са тим и тако постављеним захтевом судском систему, који стално измиче контроли државе Србије, **да се оствари и заштита сваког појединца који је морао да уђе у Суд и затражи услугу тог система кроз поступање и одлучивање Суда!**

17. Одредбе Устава у одељку **8**. Високи савет судства, у члану **154.**, који се односи на надлежности Високог савета судства, треба у постојећем **1.** ставу заменити назив наведене судске инстанце [Врховни касациони суд] са [**Врховни редовни суд Србије**], са завршетком тог става " **тако да (Савет) врши** и друге функције одређене Уставом и законом", где је обавезно уденуто " Уставом и "(!), и још додати (, сад **непостојећи**.) **став 2.** у члану **154.**) у којем треба да стоји: „Високи савет судства одлучује о постојању повреде са кривичним кршењем Устава од стране судије (, из сад **непостојећег**.) члана **151а**. Устава, о постојању услова за поравнање (, из сад **непостојећег**.) члана **35а**., о постојању разлога за исправку последње одлуке Суда (, из сад **непостојећег**.) члана **34ц**." (!! Уочите да важећи члан **154**. Устава сад има један једини став.
18. Кад се у нови Устав Србије удене одредба "**Забрана злоупотребе права**" у члану **346.**, нема потребе да се учине било које промене у неким постојећим члановима важећег Устава (, нпр. чл. 142., чл. 145.) нити постоји потреба да се бришу, из тог разлога, неки чланови у важећем Уставу, јер држава Србија има и друге потврђене међународне уговоре осим ратификованог документа Европске Кононвенције за заштиту људских права и основних слобода.
19. Захтев да се у Закону о Уставном суду Србије укине у комплекту члан **84.**, сада са одредбама у ставу **1.**, ставу **2.**, и у ставу **3.**, при чему у члану **84.** став **1.** је процесно ограничење за поступање, са изјављивањем односно улагањем уставне жалбе у року од 30 дана, које је утврдио државни законодавац за акт писања и улагања уставне жалбе после последње одлуке или решења редовног Суда или неког другог државног органа.
20. Захтев да се у Закону о Уставном суду Србије, на месту члана **84.**, који постаје

„празан (бланко)“ после удовољења захтеву у тачци **19.** , **стави нови члан 84., са два става**, тако да у члану **84. став 1. стоји:** „Свако физичко и правно лице незадовољно решењем суда или другог државног органа обавезно је да искористи право за улагање уставне жалбе као једино правно средство за признање обештећења од стране државе Републике Србије пред Уставним судом Србије пре, евентуалног, обраћања представком, притужбом или тужбом против Републике Србије на инстанци међународног суда или надлежним институцијама и организацијама које признаје држава Република Србија. Ово правно средство мора се обавезно исцрпити односно потрошити.“ (!), а у **члану 84. став 2.** да се откуца комплетан списак међународних судова, органа и организација које прихвата држава Република Србија, којима се може обратити, представком, притужбом или тужбом против Републике Србије, подносилац уставне жалбе чија је изјављена уставна жалба одбијена решењем Уставног суда Србије. У списку међународних судова, органа и организација треба да буду наведени тачни рокови у којима подносиоци представки, притужби или тужби морају изјавити своје поднеске, најчешће на унапред припремљеним обрасцима који се попуњавају по правилима тих судских инстанци. [Нпр. за Европски суд за људска права тај рок је 6 месеци.] Државно правобранилаштво Републике Србије је захваљујући "Закону о правобранилаштву" изванредно установљено и спремно за одбрану државе Србије пред свим међународним судовима, органима, институцијама и организацијама које признаје Република Србија. **Отуда, овде захтев да се наведу сва места за заштиту права појединца у Европи и свету!**

21. Захтев за измену и допуну важећег Устава Србије обавезно мора бити праћен изменом и усавршавањем Закона о Уставном суду Србије!. Отуда, Захтев да се **укине формација трочланог судијског већа са називом Мало веће**, тј. трочланих судијских за Уставни суд Србије већа са називима Мала већа Уставног суда, која су производила издавање закључака у поступању Уставног суда Србије, **са којима 3 судије Уставног суда одбијају поднете , а при томе, оправдане и тачне, иницијативе за оцену уставности и законитости општих аката, законских аката**, и томе слично., а, при томе, се у надлежностима 2 Велика већа ништа не мења (!), јер формација Европског суда за људска права (ЕСЉП) у Стразбуру од 7 (судија) по Већу (Chamber или Council), у којој формацији ЕСЉП производи своје пресуде (judgements) на предметима тог Суда, а може да донесе и одлуке (decisions) о прихватљивости односно неприхватљивости представки поднетих том Суду, је сасвим добра и за Уставни суд Србије са само 15 (петнаест) судија. Треба навести једну много битну ствар, да је Уставни суд за 10 (десет) последњих година (, цела 2008, 2009., 2010., 2011., 2012., 2013., 2014., 2015., 2016.,) и цела 2017. година, у којима је поступао и одлучивао на изјављеним уставним жалбама према члану 170. Устава и на поднетим иницијативама, стечен је огроман узорак правних ситуација са одлукама Уставног суда Србије које практично покривају све могуће околности које ће се појавити у наредних 10 година. Оно што ће се појавити као будући могући предмет пред Уставним судом је нешто већ виђено и одлучено у некој сличној варијанти пред Уставним судом Србије или пред Европским судом за људска права. Отуда, нема више никаквих разлога да Уставни суд Србије у будућности доноси своје одлуке на уставним жалбама и на поднетим иницијативама за оцену уставности и законитости у формацији трочланих Малих већа!. Потребно је урадити пажљиву преправку важећег Закона о Уставном суду Србије, интересантно не треба више од 2 сата. При томе, интерно свако одлучивање, било којег од 2 Велика (седмочлана судијска) већа, може да започне

са 3 судије које ће за сваки предмет Уставног суда, било да је то уставна жалба или иницијатива за оцену уставности и законитости, сачинити свој први Извештај на предмету, чак и са предлогом за одлуку, или решење, али је одлучивање на сваком предмету, било шта да је то, ипак у рукама **7** судија неког од **2** Велика већа Уставног суда Србије!!.. Допуштено је и издвојено мишљење судије Уставног суда Србије у прилогу донете одлуке или решења седмочланог Великог већа!.

22. Достављам дужу законску секвенцу, члан **63а.** и члан **63б.**, коју тражим да буде имплементирана у Закон о Уставном суду Србије, **коју сам откуцао у другачијем фонту**, испод одреднице [Дужа законска секвенца, члан **63а.** и члан **63б.**, у тачци **22.**] у даљем тексту. Тиме се обезбеђује убрзани рад Уставног суда на великом броју иницијатива за оцену уставности и законитости, које свакодневно (при)стижу у Уставни суд Србије.
23. **Уколико државни законодавац не прихвата да укине процесно ограничење у члану 84. став 1. Закона о Уставном суду Србије, тражим да се уради имплементација једног новог члана у засебном (, сад непостојећем,) члану Закона о Уставном суду Србије („Службени гласник РС“ број 109/2007, 99/2011, 18/13-Одлука УС) и једног новог еквивалентног члана у засебном, сад непостојећем, члану Закона о Високом савету судства ("Службени гласник РС", број 116/2008, 101/2010, 88/2011 и 106/2015), при томе са једнаким резултатом у поступању и одлучивању, независно од тога где је поступање и одлучивање спроведено, на Уставном суду Србије или на Високом савету судства. Нови члан Закона о Уставном суду Србије, у делу **8.** Поступак по уставној жалби, иза члана 84. и 85., са ознаком члан **85а.**, могао би да гласи: " Унутар уставне жалбе која не испуњава процесно ограничење из члана 84. став 1. Закона о уставном суду Србије може се покренути односно изјавити **специјална жалбена Иницијатива** да се утврди повреда члана 17. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, или повреда одредбе (сада непостојећег) члана **34б.**, или повреда начела "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава Републике Србије, у поступању Суда на парничном или извршном предмету на којем је Суд већ донео коначну одлуку, а рокови за редовне и ванредне правне лекове на предмету, предвиђени Законом, су истекли и више не постоје!. Подносилац такве **специјалне жалбене Иницијативе** у уставној жалби може поступити по члану **85.** став **3.** Закона о Уставном суду, тј. захтев за накнаду штете **може бити постављен** само истовремено са подношењем те Иницијативе!. " Еквивалентно наведеном иницираном поступку на Уставном суду [, путем изјављене **специјалне жалбене Иницијативе** на Уставном суду у тексту изјављене уставне жалбе,] може се преко сад непостојеће одредбе за 1 нову надлежност у новом члану Закона о Високом савету судства, иза члана 13., са ознаком члан **13а.**, спровести исто (, еквивалентно,) одлучивање на Високом савету судства, са једнаким резултатом као у одлучивању Уставног суда Србије, при чему би члан **13а.** могао да гласи (!) баш овако: " Дозвољен је **захтев Савету** да се утврди повреда члана 17. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, или повреда начела "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава Републике Србије, у поступању Суда на парничном или извршном предмету на којем је Суд већ донео коначну одлуку односно коначно решење, а рокови за редовне и ванредне правне лекове на предмету, предвиђени Законом, су истекли и више не постоје!. **Само истовремено са подношењем таквог захтева Савету може бити постављен захтев за накнаду штете. После незадовољавајуће одлуке Високог савета****

судства на поднетом Захтеву дозвољена је представка Европском суду за људска права, притужба или тужба другим међународним судовима и надлежним институцијама које признаје Република Србија. Према напред изложеном, специјализована жалбена Иницијатива се може изјавити Уставном суду Србије, у оквиру уставне жалбе, а Захтев се подноси Високом савету судства.

Подносилац специјалне жалбене Иницијативе у оквиру изјављене уставне жалбе Уставном суду, има у свему једнака сва остала права и обавезе, из члана 83. и члана 85. Закона о Уставном суду Србије, као и остали подносиоци уставне жалбе који су поступајући по члану 84. став 1. истог Закона поднели своје уставне жалбе у року од 30 дана од дана достављања последње одлуке Суда или државног органа.

24. Захтев законодавном телу Републике Србије да у целисти имплементира мој Захтев , од датума 14.11.2011. године, за измену и допуну Закона о судијама и измену и допуну Закона о Високом савету судства, са изменама од датума на крају септембра 2013. године и **значајним изменама и допунама на дан 27.01.2018. године**, при томе са навођењем разлога зашто је оправдано да тражим баш такве измене у та **2** закона које сваки законодавац треба да „види“ као „**јединствени документ**“, због чега овде наводим да та **2** закона обавезно „**иду у пару**“. Овај Захтев није у сукобу са важећим, али и критикованим, "**Законом о заштити права на суђење у разумном року**", који је ступио на снагу 1. јануара 2016. године. Само са имплементираним "**Законом о заштити права на суђење у разумном року**" српски Суд нема никакву изгледну будућност. У Прилогу достављам мој фајл ZAHTEVI-IZMENA-I-DOPUNA-ZAKON-O-SUDIJAMA-I-ZAKON-O-VSS-27JAN2018.PDF .
25. Захтев да се из свих закона Републике Србије **укину све одредбе које српском суду дају атрибуте касационог суда**, што произилази из мешања државног законодавца путем постављања процесних ограничења у законе битне за спровођење поступка. Са свим захтеваним променама у Уставу плус **4** закона (, Закон о Уставном суду Србије, Закону о судијама, Закону о Високом савету судства, Закону о уређењу судова,) и додатна **2** закона (, Закон о парничном поступку, Закон о извршењу и обезбеђењу проистекао из бившег Закона о извршном поступку,) српски редовни (грађански-парнични) Суд и Уставни суд Србије су , узето појединачно (одвојено редовни Суд и Високи савет судства, и одвојено од редовног Суда сам Уставни суд) у односу на друге државне Судове у Европи исте **2** врсте, и у односу на све регије у Европи, за само **1** (једну) годину дана примене овако презентираниог уставно-законског оквира су убедљиво најквалитетнији, најефикаснији, најбржи Судови у целој Европи и што је најважније држава Србија долази до Суда који је неоптерећен изнутра и непритиснут споља!! **Овај мој исказ Вам је гарант да ће то радити на неограничени рок!!**. У овом укупном Захтеву који обезбеђује врхунско функционисање српског Суда, сигурно смањујем количину предмета Уставног суда, обезбеђујем да сви оштећени појединци, који до сада нису могли да реше своје проблеме са српским редовним Судом , дефинитивно уздигнуте главе изађу из свих судских процедура као слободни појединци, да држава Србија може да каже да има нова правна средства дефинисана у Уставу које појединци могу да користе, да се судије у Уставном суду и Високом савету судства морају оспособити за разматрање предмета у којима странке тврде да је начињена повреда одредбе "Владавине права" и / или одредба "Забране злоупотребе права". Мешање законодавног тела са постављањем процедуралних ограничења на ток

поступка је контрапродуктивно, јер се број предмета суда увећава, и остаје стално висок, јер је стално присутна евидентна штета од тога што, према актуелно важећем Закону о парничном поступку ("Сл. гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС и 55/2014), поднеске типа ревизије и подношење Захтева за преиспитивање правоснажне пресуде (, што је усавршење Захтева за заштиту законитости), са одредбама у чл. 421., чл.422., чл. 423., чл. 424. и чл. 425. истог Закона, не може изјављивати лице које није адвокат, што се односи и на коришћење правних средства из чл. 356., чл. 357., и 358. тог Закона, који се односе на допунску пресуду. Ово на шта овде указујем су својства закона који дају Суду Србије атрибуте касационог суда који Србији није никад био потребан!!. Извесно сам експерт за ово питање, јер се све штете поступања српског Суда са процедуралним ограничењима које је установио-наместио државни законодавац могу практично утврдити!!. Оно што је добро за правосудне системе Италије, Француске, Шпаније, са постављеним процесним ограничењима у њиховим законима, никако не може бити срећно решење за наше Судове са нашим судијама. Одреднице касационог суда сударају се са карактером српске нације, и са карактером странке у поступку и са карактером судија српског суда. Постоји једна оваква неспорна ствар, да судија који је учествовао у доношењу неисправне, невалидне, одлуке Суда, у својству члана или председника судског већа, је морао исту ствар поновити још једном, а одатле произилази и више пута у својој судијској каријери!. Са целином уставне и законске регулативе коју сам презентирао у овом тексту то је врло мало вероватно да му пође за руком да избегне брзо разрешење из редовног Суда. Прочитајте моје измене и допуне у Закону о судијама и у Закону о Високом савету судства. Према сада важећем споју та 2 закона, судија ће, евентуално, платити држави Србији за штету коју је направио неком физичком или правном лицу, али тек кад се појави такво решење домаћег или међународног судског органа, по основу којег држава Србија мора да плати накнаду штете за поступање, или нечињење тог судије. Али је то практично немогућ догађај у сада важећој благој варијанти споја та 2 закона. У имплементацији члана **154.** Устава, у новом ставу 2.(другом) тог члана, постоје нове надлежности са којима се проверавају и предмети Суда и судије који су радили на спровођењу поступања на тим предметима. Судски органи неће трпети судије који праве рачун који држава мора да плати!. Наравно, неће сви захтеви постављени на одлучивање Високом савету судства, бити усвојени на Високом савету судства. То ће бити велика борба оштећених појединаца (, и њихових адвоката,) и Високог савета судства. Коначно са мојим спојем та 2 закона, Високи савет судства ће правити ред у систему редовног суда Србија чији је он одговорни власник (!!), а до сада је то радио једино Уставни суд Србије!.

26. Можда новим, сада непостојећим члановима Устава Републике Србије, нисам нашао најбољу позицију у тексту документа Устава. Отуда овде стављам Захтев да се изврши оптимално премештање нових чланова Устава у коначном тексту тог документа, и да се, наведена оптимизација, уради и у **4** закона који су обавезно у првом плану, и, после тога, да се уради и пренумерација чланова у тексту новог Устава, у Закону о Уставном суду Србије, у Закону о судијама, у Закону о Високом савету судства, у Закону о уређењу судова, јер сам се са њима бавио у овом тексту.

27. Захтев да се измене и допуне у Закону о Уставном суду Србије **пренесу у надлежност Уставног суда Србије**, тако да су судије Уставног суда "као власници" **ВЛАСТИТОГ, ТЈ. ЊИХОВОГ,** Закона о Уставном суду Србије,

одговорни за његову садржину, и Захтев да се измене и допуне Закона о уређењу судова, Закона о судијама и у Закону о Високом савету судства **пренесу у надлежност Високог савета судства**. У Уставу утврђене надлежности Високог савета судства **обавезно се морају увећати** у односу на надлежности Савета у Уставу од 2006. године, јер се са недовољним надлежностима Високог савета судства не може држати успешна функција редовног Суда. При томе, сваки пут кад Високи савет судства жели да унапреди ова **3** закона, Савет је обавезан да затражи мишљење (!) законодавног тела Републике Србије. Сви остали закони, измене и допуне ЗПП, ЗИО (ЗИП), и сви остали Закони, изван наведених закона, остају у надлежности законодавног тела Републике Србије.

28. Захтев да државно законодавно тело у Народној скупштини Републике Србије **пружи стварни максимум** на седницама Народне скупштине Србије у погледу презентације предлога, пред посланицима сазива српског Парламента, новог Устава тако да усвојени нови Устав буде тачно оно што је претходно усагласила државна Комисија. Исти Захтев законодавном телу да **пружи стварни максимум** односи се и на презентацију пред посланицима Народне скупштине усаглашених предлога на државној Комисији за наведених **4** плус **2** закона!.

29. Захтев да се установи **Ценовник повреда одредби Устава**, посебно усредсређено на повреду одредбе ("Владавине права") члана 3. став 1. Устава и повреду "Забрана злоупотребе права" у члану 17. Конвенције, **које нису једно те исто, само исказано на 2 различита начина!!**.

30. У циљу постизања независности поступања Суда на 2 инстанце, на Уставном суду Србије и на Високом савету судства, на предметима које су покренула физичка или правна лица са циљем утврђења критичних повреда одредби Устава и / или повреде одредбе члана 17. Европске Конвенције, неопходан је овај Захтев са којим тражим да се установи посебан државни рачун са којег се врши исплата утврђених износа за накнаду штете оштећеним физичким и правним лицима у поступањима на предметима редовног грађанског- парничног Суда, и још једног независног рачуна на који ће судије, кад се утврди да су нанели конкретну штету својим чињењем или нечињењем, која се обавезно исказује у новцу, уплаћивати одлукама или решењима утврђене новчане износе. Отуда, овде постављам Захтев да та 2 државна рачуна морају бити независни од неког буџетског рачуна Министарства правде Републике Србије, са којим се обезбеђује функција, за сваку текућу годину, редовног суда Републике Србије, Уставног суда Србије, Високог савета судства, и инфраструктуре Министарства правде према свим наведеним и другим државним органима. Та 2 рачуна треба установити у Народној Банци Србије, тако да исплате износа нанете штете према физичким и правним лицима неће више никад смањивати стање буџетског рачуна Министарства правде. При томе, све треба тако наместити да Министарство правде, нема никаквог увида у стање та 2 рачуна у НБС, чије стање може у сваком тренутку да "види" председник Републике Србије и председник Владе Републике Србије. Само та два лица, и Гувернер НБС, јер су то 2 рачуна НБС.

Овде тражим да се дефинитивно напусти поставка да је Република Србија сиромашна држава у транзицији, оптерећена бременом прошлости. Држава Србија је богата држава на рок од 5 до 10 година!.

У вези са тачком 30. битан је члан 13. Закона о правобранилаштву ("Sl. glasnik RS",

br. 55/2014), који се тиче Заступања пред Европским судом за људска права. У ставу 4. и ставу 5. тог члана стоји следеће:

" Zastupnik može da zaključi poravnanje sa strankama koje učestvuju u postupcima pred Evropskim sudom za ljudska prava, uz prethodnu saglasnost organa čiji su akti doveli do postupka pred Evropskim sudom za ljudska prava. Poravnanje se zaključuje u pisanoj formi. Isplata iznosa dogovorenog poravnanjem ili naznačenog u presudi Evropskog suda za ljudska prava, vrši se iz sredstava organa Republike Srbije čiji su akti prouzrokovali kršenje ljudskih prava. "

У прва 2 става у члану 13. Закона о правобранилаштву стоји да Државно правобранилаштво заступа Републику Србију пред ЕСЉП, а послове заступања обавља заменик државног правобраниоца који је постављен и за заступника Републике Србије пред ЕСЉП. Напред цитирани чл. 13. став 4. је сасвим прихватљив, али члан 13. став 5. мора да се суштински измени тако да гласи:

" Isplata iznosa dogovorenog poravnanjem ili naznačenog u presudi Evropskog suda za ljudska prava, vrši se sa nezavisnog računa države Republike Srbije koji samo za tu namenu postoji u Narodnoj banci Srbije. "

31. Ову презентацију са издвојеним захтевима у тачкама 3. до 30., од тога у 2 тачке које називам Доказима, сматрам јединим начином који води до уређеног и ефикасног српског Суда, и редовног Суда (!) са Високим саветом судства, и Уставног суда Србије(!). **Сад је последња прилика да се оствари тај државни циљ!**. Уређен српски Суд са свим поравнатим рачунима према оштећеним грађанима је неопходан држави Србији због економског напредка Републике Србије у будућности!.

Уверавам Вас у исправност моје комплетне поставке за дефинитивно уређење српског редовног Суда (, са Високим саветом судства,) и уређење Уставног суда Србије.

У већини тачака са нумерацијом захтева под тачкама 3. до 30., од тога у 2 тачке које називам Доказима, дао сам разумљиво кратко образложење, па отуда, у само неколико позиција дајем додатне разлоге за оно што сам исказао у појединим тачкама са указивањем , у загради [], на **број тачке** са исказаним конкретним Захтевом у тексту.

[Доказ у тачци 7.]

Може се легитимно тражити од Суда утврђење повреде члана 17. Конвенције , без обзира на то што "Забрана злоупотребе права" у чл. 17. Конвенције није постојећа одредба у важећем Уставу Републике Србије из 2006. године. Овај закључак произилази из чл. 142. став 2. и чл. 145. став 2. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006), и чл. 1. став 2. важећег Закона о судијама ("Sl. glasnik RS", br. 116/2008, 58/2009 - odluka US, 104/2009, 101/2010, 8/2012 - odluka US, 121/2012, 124/2012 - odluka US i 101/2013).

"Начела судства

Члан 142. став 2. Устава

Судови суде на основу Устава, закона и других општих аката, када је то предвиђено законом, општеприхваћених правила међународног права и потврђених међународних уговора. "

"Судске одлуке

Члан 145. став 2. Устава

Судске одлуке се заснивају на Уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису донетом на основу закона. "

"Независност судије

Члан 1. став 2. Закона о судијама

Судија суди и пресуђује на основу Устава, закона и других општих аката, потврђених међународних уговора, општеприхваћених правила међународног права. "

Према томе, парнична странка би могла тражити утврђење повреде одредбе "Забране злоупотребе права" у члану 17. Конвенције (, јер је Конвенција потврђени међународни уговор,), или утврђење да је Суд начинио повреду одредбе "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава у било којем парничном предмету, без обзира на дужину поступања редовног Суда на том предмету, имајући при томе у виду да постоји суштинска разлика између те 2 одредбе. То није једно те исто, само исказано на 2 различита начина!.

Редовни Суд Републике Србије произвео је значајан број парничних предмета са повредом члана 17. Конвенције и повредом одредбе "Владавине права" у бившем (, Уставу Србије од 28.09.1990. године,) и актуелно важећем Уставу Републике Србије из 2006. године.

[Доказ у тачци **8.**]

Замислите ситуацију да је полазни текст Устава управо важећи Устав из 2006. године, у којем не постоји цео члан 149. са 2 става, и не постоји одредба члана 151. став 1. У тој ситуацији, када у Уставу не постоје одреднице које се односе на "Независност судије" и на "Имунитет судије", а такве се одреднице појаве у Закону о судијама, под неком другом нумерацијом члан X. и члан Y. у том Закону, са нпр. следећом имплементацијом:

["Независност судије

члан X. став 1.

Судија је у вршењу судијске дужности независан и потчињен само Уставу и закону. члан X. став 2.

Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције је забрањен. "

"Имунитет (судије)

члан Y. став 1.

Судија не може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке, осим ако се ради о кривичном делу кршења закона од стране судије. "] ,

независни правни експерт уочиће да у конкретном Закону постоје одредбе које не постоје у Уставу, што НИЈЕ ЛЕПО, јер законодавац да би урадио измене и допуне конкретног Закона мора имати референцу, тј. позивање, на одредбу или одредбе Устава. Ако се такво позивање на одредбе Устава у конкретној битној ствари тог Закона не може да уради, јер такве одредбе постоје у Закону, а не постоје у Уставу, онда се може рећи да Закон поседује произвољност у погледу садржине 2 члана, члан X. и члан Y., без обзира што постоје они који ће тврдити да су члан X. и члан Y., са својом садржином, сасвим прихватљиви и сасвим легални. Из разлога што је секвенца члан X. и члан Y. сасвим произваљна у наведеном Закону, независни правни експерт ће од државног законодавца тражити имплементацију секвенце члан X. и члан Y. у Уставу.

Законодавац у Устав може да стави само две одредбе, тј. два става у члан X., баш у позицију члана 149., у ставу 1. и ставу 2., а може, рецимо, случајно, или намерно, да заборави да стави члан Y у било коју позицију у тексту Устава. У том случају, независни правни експерт ће рећи да у том битном погледу, у спрези са чланом 149., који је у тој ситуацији присутан у Уставу, а тиче се одредби независности судије, је **један недостајући** члан Y. који треба уденути баш, у том случају, у празну позицију члана 151. у тексту Устава., а који се тиче Иmunитета судије. Тај, у том случају, недостајући члан 151. став 1. Устава, који иде у пару са чланом 149. став 1. Устава, независни правни експерт би написао одредбу, да обезбеди Иmunитет судије, **тако да произилази из члана 149. став 1. (!)**, тако да гласи баш овако:

" Члан 151. став 1. Устава

Судија не може бити позван на одговорност за изражено мишљење или гласање приликом доношења судске одлуке, осим ако се ради о кривичном делу кршења **УСТАВА** и закона од стране судије." [Овде обавезно мора бити уденут текст „УСТАВА и”,

као што је уденут и у члану 149. став 1. Устава, тј. одредба члана 151. став 1. **мора обавезно да прати исказ у одредби члана 149. став 1. !!**

Ако се деси околност да законодавац на примедбу независног правног експерта да у Уставу постоји недостајући члан, који треба да се односи на имунитет судије, и потом законодавац имплементира одредбу члана 151. став 1. која гласи баш као у члану 151. став 1. важећег Устава из 2006. године, без уденте 2 речи „УСТАВА и”, независни правни експерт ће то одмах уочити и рећи законодавцу да је са таквим чланом 151. став 1. важећег Устава начинио повреду одредбе "Забране злоупотребе права" у члану 17. Конвенције, и тиме би затражио исправку члана 151. став 1. онако како сам тражио у Захтеву под тачком **5.(петом)**.

Ако у одредби члана 151. став 1. Устава стоји баш таква реченица као у Захтеву у тачци 4.(четвртој), то повлачи обавезу да законодавац мора, даље, да слуша независног правног експерта и да удене једну непостојећу одредбу у Устав која одређује шта се то сматра **под кривичним кршењем Устава**. Очигледно да је кршење 2 одредбе, у члану 3. став 1. Устава и одредбе члана 17. Конвенције, су две најтеже, критичне, повреде које би судија могао да начини у поступању на предмету Суда. Све остале повреде одредби Устава не представљају кривично кршење Устава. Отуда. та одредба сада непостојећег члана **151а**. би у првој верзији тог члана Устава, гласила баш овако: "Судија је учинио кривичну повреду Устава ако се утврди да је својим чињењем или нечињењем повредио или одредбу "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава или одредбу "Забране злоупотребе права" у члану **17**. Конвенције, или је повредио наведене 2 одредбе, једну одредбу Устава и једну повреду битног члана Конвенције." Такав исказ за члан **151а**., са називом "**Кривична одговорност судије повредом Устава**" повлачи да законодавац има обавезу да имплементира српску верзију одредбе члана 17. Конвенције у неком сад непостојећем члану, нпр. у члану **34б**., из разлога што није елегантно, НИЈЕ ЛЕПО, да се у документу са називом **Устав Републике Србије** задрже ознаке чланова и одредби Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода! . Тек кад се у Устав удене члан **34б**., текст одредбе члана **151а**. би гласио као што сам предложио у Захтеву под тачком 4.(четвртом).

Слично се разматра ситуација када законодавац у Устав без члан X. и без члан Y. **удене само члан Y. у позицију члана 151. став 1.** тако да је тај члан као у важећем Уставу, без 2 речи „УСТАВА и”, онда би независни правни експерт реаговао тако што би, прво, написао **измењени члан X. став 1.**, у позицији тада празног члана 149., тако да из њега произилази сада важећи члан 151. став 1. Устава.

"Независност судије

измењени član X. став 1. (, у позицији тада празног члана 149. став 1. Устава)

Судија је у вршењу судијске дужности независан и **потчињен само закону.**

član X. став 2. (, у позицији тада празног члана 149. став 2.)

Сваки утицај на судију у вршењу судијске функције је забрањен. "

Али из разлога што у таквом **измењеном član X. став 1.** нема никакве одреднице како судија треба да поступи у примени Устава, независни правни експерт ће негодовати, и тражити да се допуни претходно **измењени član X. став 1.** (, у позицији тада празног члана 149. став 1. Устава), тако што ће се у позицији **član X. став 1.** уденути обавезно 2 речи „УСТАВА и”, тако да **тачан član X. став 1. гласи као у сад важећем Уставу, у позицији члана 149. став 1.**

Даље из разлога које сам Вам већ навео, са тачним редоследом у размишљању, у тексту испред, **такав тачан члан 149. став 1. Устава повлачи тачан члан 151. став 1. Устава,** као у Захтеву у тачци 4.(четвртој), **са обавезом да законодавац мора да имплементира и сада непостојећи битан члан 151а. Устава, који утврђује "што се сматра кривичном повредом Устава од стране судије", а из свих разлога у овом тексту, у обавези је да имплементира српску верзију члана 17. Конвенције у члану 34б. Устава.**

У још једној ситуацији, када законодавац остаје са непромењеним одредбама у члану 149. и у члану 151. став 1., тако што на празне позиције Устава без **član X.** и без **član Y.** врати баш те одредбе у та 2 члана важећег Устава, тј. жели да задржи непромењено стање у погледу заштите судије у судском систему државе Србије, независни правни експерт ће указати, на напред описан начин да одредба члана 151. став 1. Устава **не прати одредбу члана 149. став 1. Устава,** а обавезно мора да прати одредбу чл. 149. став 1. Устава, тј. указаће законодавцу да је такав Устав са таква 2 члана **изнутра противуречан** у погледу битне ствари **разрешења судије из Суда,** и у погледу **суђења судији за начињену кривичну повреду Устава и закона.**

Под тачком 8. већ сам навео и образложио зашто је важећи Устав на снази од 2006. године **непотпун Устав,** а такав ће бити и будући Устав ако се не ураде суштинске допуне и имплементације више сад непостојећих одредби у позиције нових чланова у будућем Уставу Републике Србије.

[**Захтев у тачци 19.**]

Процедура која почиње са улагањем уставне жалбе је делотворан начин за постизање обештећења пред Уставним судом Србије у вези са наводном повредом Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр. 98/2006). Подносилац уставне жалбе, је у позицији да мора искористити и исцрпети сва правна средства и могућности у доказној процедури пред Уставним судом , али ако не испуни одредбу члана 84. став 1. од важећег Закона о Уставном суду, нема ништа од стварне, суштинске и свеобухватне анализе његове изјављене жалбе на Уставном суду Србије.

Разумљиво је да се свака уставна жалба изјављује са циљем да буде усвојена, а не да буде одбачена по процедуралној основи, јер подносилац уставне жалбе није испунио услов из члана 84. став 1. важећег Закона о Уставном суду!

Ако подносилац уставне жалбе не може , због неиспуњења рока од 30 дана у члану 84. став 1. тог Закона, да искористи чин улагања уставне жалбе као правни лек са

којим се разрешава његов проблем настао из поступања редовног Суда државе Србије (, или после одлуке било којег другог државног органа) , тиме је повређено његово право приступа (Уставном) суду зајемчено чланом 6. став 1. Конвенције, чији релевантан део гласи како следи:

„Свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама ... , има право на ... расправу ... пред ... судом, ...“.

Исто право приступа (Уставном) суду зајемчено је и чл. 32. став 1. важећег Устава Републике Србије, чији релевантан део гласи како следи:

„Свако има право да ... суд ... расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, ...“.

На „право на суд“, чији је један аспект "право приступа суду", може се позвати свако ко на доказивој основи сматра да је мешање Законодавца у остваривање његових грађанских права незаконито и указује на то да законодавно тело државе Републике Србије није пружио могућност подношења жалбе Уставном суду у складу са чланом 32. став 1. важећег Устава, или (, што је исто,) у складу са чланом 6. став 1. Конвенције!.

У овој анализи сматрам да је исправно следеће, што наводим у даљем тексту.

Када је приступ Уставном суду ограничен подносиоцима уставних жалби због примене неке одредбе Закона о Уставном суду Србије, и нека је то баш одредба у члану 84. став 1., ово ограничење не сме бити рестриктивно или умањити право приступа Уставном суду неком лицу (неким лицима) на такав начин и у том обиму да је угрожена сама суштина овог права!.

Вештачки, неприродно придодато процесно правило у члану 84. став 1. од важећег Закона о Уставном суду, стоји као стварна препрека, скоро свим подносиоцима уставне жалбе, не само оним лицима који желе да искористе право улагања уставне жалбе у ситуацијама када су правна средства исцрпљена пре више од 10 година , пре ступања на снагу актуелно важећег Устава у 2006. години, и Закона о Уставном суду из 2007. године, а (, при томе,) у дугом низу година нису предвиђена друга додатна правна средства пред домаћим Судом.

Онако како овде износим, **никад нису постојали стварни, објективни, разлози да се члан 84. угради у прву верзију Закона о Уставном суду, и да се свих ових година, рачунато од 1. јануара 2008. године, (за)држи у том Закону!**

Полазим од ситуације да је ових дана неки нови појединац у држави Републици Србији изгубио парницу са повредом Устава у поступању редовног Суда. Само из разлога што постоји одредба у члану 84. став 1. Закона о Уставном суду, тај појединац мора да жури, да реши, у кратком року од 30 дана, и многа пратећа, чак и техничка питања (!) која прате припрему и писање уставне жалбе, лично или путем овлашћеног адвоката, да би као резултат благовремено запремио своју жалбу у Уставном суду.

Закон о Уставном суду, **без члана 84.** у делу **8.** Поступак по уставној жалби, је тачна кратка целина по којој Уставни суд Србије може спровести и закључити свој рад на свакој изјављеној уставној жалби!. У члану **86.** став 1. стоји (!) да „Уставна жалба, по правилу, не спречава примену појединачног акта или радње против које је изјављена“. Дакле, само појединци који себе проналазе у члану **86. став 2.** имали би

разлога за стварну журбу!. **Ти појединци би врло брзо поступали и да не постоји (!!)** одредба члана 84. став 1. у Закону о Уставном суду.

Члан 86. став 2.

„На предлог подносиоца уставне жалбе, Уставни суд може одложити извршење појединачног акта или радње из става 1. овог члана, ако би извршење проузроковало ненадокнадиву штету подносиоцу, а одлагање није супротно јавном интересу, нити би се одлагањем нанела већа штета трећем лицу.“

Сви остали појединци, у улози подносилаца уставних жалби, без обзира када је њихов проблем настао у периоду после 2000. (двехиљадите) године, су значајна већина (, исказано у процентима,) у односу на све оне појединце који би себе пронашли (, тј. "видели",) у члану 86. став 2. !!

Овде је битно и одлучујуће то што ниједан појединац не може добити обештећење, односно накнаду материјалне и нематеријалне штете, од државе Републике Србије, у вези са наводном повредом Устава, или повредом одредбе Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, ако избегне односно пропусти да изјави уставну жалбу Уставном суду Србије, било којег дана после достављања појединачног акта, односно предузимања радње којом се повређује или ускраћује људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом. У члану 82. Закона о Уставном суду је наведено , у ставу 1., да се „Уставна жалба може изјавити ... ако су исцрпљена или нису предвиђена друга правна средства или је законом искључено право на њихову судску заштиту“. Од 1. јануара 2016. године када је ступио на снагу "Закон о заштити права на суђење у разумном року" одредба у чл. 82., у ставу 2. Закона о Уставном суду Србије се БРИШЕ, тј. није више на снази одредба у чл. 82., у ставу 2. тог Закона, где је додатно стојало да се „Уставна жалба може изјавити и ако нису исцрпљена правна средства, у случају када је подносиоцу жалбе повређено право на суђење у разумном року“.

Ако се нађе појединац који заобиђе-избегне инстанцу Уставног суда Србије и директно се обрати представком Европском суду за људска права, или неком од других међународних судова и надлежних институција и организација које признаје држава Република Србија, такав појединац би (, и поред тога што је у чину представке користио право из члана 22. став 2. Устава Републике Србије и имао испуњене горе наведене услове из члана 82. став 1. Закона о Уставном суду Србије,) обавезно био одбијен на међународној инстанци, јер није (ис)користио, исцрпио право да изјави жалбу Уставном суду Србије односно пред домаћим Уставним судом Србије није урадио све што је могао да уради по важећем Уставу!.

Свако физичко и правно лице незадовољно решењем суда или другог државног органа обавезно је да искористи право за улагање уставне жалбе као једино правно средство за признање обештећења од стране државе Републике Србије пред Уставним судом Србије пре, евентуалног, обраћања представком, притужбом или тужбом против Републике Србије на инстанцу међународног суда или надлежним институцијама и организацијама које признаје држава Република Србија. Ово правно средство мора се обавезно исцрпити односно потрошити.

Сви потенцијални подносиоци уставних жалби добро су упознати са напред изнетим оквиром за разрешење њихових проблема, и чињеницом да се Уставни суд Србије не може заобићи да би се остварило право на обештећење од државе

Републике Србије. Отуда, не постоји никакав разлог да постоји један члан 84. став 1. у Закону о Уставном суду, који подстиче- пожурује потенцијалне подносиоце уставних жалби. Ако не постоји разлог да не постоји одредба чл. 84. став 1. онда не постоји ни основа да постоје одредбе у чл. 84., у ставу 2. и у ставу 3. !.

Из овде изнете презентације, произилази да је члан 84. важећег Закона о Уставном суду супротан чл. 32. став 1. важећег Устава, односно супротан одредби члана 6. став 1. Конвенције, јер јасно представља мешање Законодавца државе Републике Србије у право подносиоца уставне жалбе на приступ Уставном суду.

Наведени члан 84. Закона о Уставном суду је, такође, супротан члану 22. став 1., члану 35. став 2. и члану 36. став 2. важећег Устава Републике Србије.

Члан 22. став 1. важећег Устава

(, који гарантује право на уклањање последица које су повредом Устава настале), чији релевантан део гласи како следи:

Свако има ... право на уклањање последица које су настале повредом Устава!.

Право на ... накнаду штете

Члан 35. став 2. Устава

Свако има право на накнаду материјалне или нематеријалне штете коју му незаконитим или неправилним радом проузрокује државни орган,

Право на ... правно средство

Члан 36. став 2. Устава

Свако има **право на жалбу** или **друго правно средство** против одлуке којом се одлучује о његовом праву, обавези или на закону заснованом интересу.

Члан 84. Закона о Уставном суду је у примени целих 10 (десет) година!. Практично многи потенцијални подносиоци уставне жалбе (, Уставном суду Србије,) који указују посебно на повреду њиховог „права на уклањање последица које су настале повредом Устава“ у члану 22. став 1. Устава, остају ускраћени додатно за решење свог проблема, при томе, ускраћени на веома дуг и недефинисано дуг период времена, што значи да Закон по којем поступа српски Суд не обезбеђује праведно правно средство које гарантује важећи Устав Србије у члану 36. став 2, односно држава Република Србија не поштује члан 13. Конвенције!.

Кључни разлози да се БРИШЕ-УКЛОНИ цео члан 84. у Закону о Уставном суду, садржани су у члану 19. и члану 20. важећег Устава Републике Србије.

" Сврха уставних јемстава

Члан 19. Устава

Јемства неутуђивих људских и мањинских права у Уставу служе очувању људског достојанства и остварењу пуне слободе и једнакости сваког појединца у праведном, отвореном и демократском друштву, заснованом на начелу владавине права. "

" Ограничења људских и мањинских права

Члан 20. Устава

Људска и мањинска права зајемчена Уставом могу законом бити ограничена ако ограничење допушта Устав, у сврхе ради којих га Устав допушта, у обиму

неопходном да се уставна сврха ограничења задовољи у демократском друштву и без задирања у суштину зајемченог права.

Достигнути ниво људских и мањинских права не може се смањивати.

При ограничавању људских и мањинских права, сви државни органи, а нарочито судови, дужни су да воде рачуна о суштини права које се ограничава, важности сврхе ограничења, природи и обиму ограничења, односу ограничења са сврхом ограничења и о томе да ли постоји начин да се сврха ограничења постигне мањим ограничењем права. "

Законодавно тело Републике Србије је имплементацијом члана 84. у Закон о Уставном суду извршило повреду члана 19. Устава и повреду члана 20. Устава, у сва три става тог члана Устава.

[Дужа законска секвенца, члан **63а.** и члан **63б.**, у тачци **22.**]

Члан 33. и члан 34. нису довољни у Закону о Уставном суду Србије, у случају када доносилац оспореног акта (, оспореног општег акта или оспореног закона, у погледу уставности и / или законитости,) припреми нови акт до нивоа Нацрта, као замену за актуелно важећи акт (, неки општи акт или неки закон) , а да, при томе, претходно није био упознат са постојањем, бар једне, Иницијативе код Уставног суда, која оспорава, или више иницијатива од више различитих подносилаца које оспоравају, у погледу уставности и / или законитости актуелно важећи акт (, неки произвољни општи акт или неки произвољни закон).

Показало се да није добро што Уставни суд Србије не поседује инструмент чистог обавештавања доносиоца закона или општег акта (, у року од 30 дана од датума пријема Иницијативе у Уставном суду,) да постоји Иницијатива којом се оспорава, у погледу уставности и / или законитости, актуелно важећи општи акт или закон, чији креатор је наведени доносилац.

Члан **63б.** , иза сад непостојећег, члана **63а.** Закона о Уставном суду Србије
Утврђује се обавеза Уставног суда да у року од 30 дана од датума пријема Иницијативе у Уставном суду обавести доносиоца општег акта или закона да постоји Иницијатива којом се оспорава, у погледу уставности и / или законитости, важећи општи акт или закон, чији креатор је наведени доносилац.

Исту одредбу у , сад непостојећем, члану **63б.** Закона о Уставном суду Србије треба имплементирати у важећи Пословник Уставног суда Србије.

У случају када се спроводи законита процедура на Уставном суду на предмету конкретне Иницијативе, за коју **зна** доносилац општег акта или доносилац Закона, и у којој доносилац општег акта или закона сарађује са Уставним судом, посебно су битне одредбе чл. 47., чл. 55. и чл. 64. Закона о Уставном суду.

У ситуацији кад Уставни суд учини пропусте, непоступањем у довољно дугом периоду времена (, сасвим могуће и неколико година,), на предмету конкретне Иницијативе, подносилац Иницијативе, који основано оспорава, у погледу уставности и законитости, конкретну одредбу у неком члану општег акта или одредбу у неком члану закона, доводи се у цајтнот.

У насталој ситуацији, није довољан члан 68. Пословника о раду Уставног суда («Службени гласник РС» бр. 24/2008, исправка у бр. 27/2008, измена у бр. 76/2011), који се тиче **утицаја незнатно измењеног или новог акта доносиоца тог акта на ток поступка** на формираном од раније предмету иницијативе Уставном суду за оцену уставности и законитости конкретног акта. (**тј. новог општег акта или новог закона доносиоца у форми где се тај општи акт или закон незнатно мења или незнатно допуњује, или са Нацртом општег акта или Нацртом новог закона када се жели да постигне замена општег акта или конкретног закона у целини, са сасвим новом садржином тог акта**).

Било би добро да у Закону о Уставном суду постоји један овакав члан, са позицијом нпр. иза текста члана 63., који би се односио **на сарадњу доносиоца општег акта и / или доносиоца закона и Уставног суда**, и то:

Члан 63а.

Постоји обавеза доносиоца општег акта и закона да пре било које измене или допуне у актуелно важећем општем акту или закону, или пре замене комплетног акта, о томе обавести Уставни суд, са новођењем што жели да промени у актуелно важећем општем акту или закону, само означене чланове општег акта или закона, или комплетну замену постојећег акта са новим актом.

Тек после потврде Уставног суда да је у Уставном суду примљена обавест о намери доносиоца општег акта или закона да промени означени општи акт или закон, наведени доносилац може спровести процедуру за измену општег акта или закона у делу тражених и означених чланове општег акта или закона, или замену постојећег акта са новим актом.

Потврду Уставног суда из става 2. овог члана потписује председник Уставног суда.

Потврда председника Уставног суда улаже се у омоте свих неокончаних предмета Уставног суда у којима се оспорава актуелно важећи општи акт или закон од доносиоца из става 1. и става 2. овог члана.

У случају да доносилац општег акта или закона није поступио по ставу 1. и ставу 2. овог члана, Уставни суд је обавезан да решењем врати општи акт или закон на пређашње стање када добије сазнање да је доносилац поступио супротно ставу 1. и ставу 2. овог члана.

Ако се утврди да се не могу отклонити последице настале услед примене општег акта или закона који је доносилац донео непоштујући одредбе става 1. и става 2. овог члана, Уставни суд може одредити да се ове последице отклоне повраћајем у пређашње стање, накнадом штете или на други начин.

[Захтев у тачци 29.]

Постављам проблем Ценовника за учињене повреде парничног суда, који се примењује у Уставном суду Србије (!) за учињене повреде одредби Устава Републике Србије.

Уставни суд је до сад, при разматрању уставних жалби, безброј пута утврдио повреде "Права за поступање Суда у разумном року" у члану 32. став 1. важећег Устава (, што је еквивалентно члану 6. став 1. Конвенције), у члану 36. став 2. (, што је еквивалентно члану 13. Конвенције), у члану 58. став 1. (, што је

еквивалентно члану 1. од Протокола 1 уз Конвенцију), и при томе доносио своје одлуке о накнади штете, ако су захтеви за накнаду штете били постављени у уставним жалбама по члану 85. Закона о Уставном суду. У Уставном суду се, из многих узорака проблема са наведеним повредама важећег Устава, преузетим из одлука на мноштву уставних жалби, зна Ценовник тих повреда Устава. Не могу да знам да ли је Уставни суд имао утврђење повреде члана 22. став 1. Устава, који се односи на повреду права на отклањање последица због давно начињене трајне повреде одредбе неке од одредби важећег Устава, и да ли је ико до сад тражио у Уставној жалби утврђење повреде члана 17. Конвенције и утврђење повреде одредбе Владавине права у члану 3. став 1., па би то сад било полазиште за установљење тачне цене те 2 повреде највише тежине.

У погледу повреде члана 17. Конвенције, Уставни суд Србије би морао имати спреман одговор на питање колика је цена повреде члана 17. Конвенције у трајању од 20 година, јер сваки подносилац Уставне жалбе може и од Уставног суда Србије легитимно да тражи, у изјављеној Уставној жалби, да се утврди повреда члана 17. Конвенције (!!), позивајући се на то да је држава Србија потписник финалног документа Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, без обзира на то што "Забрана злоупотребе права" у чл. 17. Конвенције није постојећа одредба у Уставу Републике Србије из 2006. године!.

У периоду од неке године око 1980. године (, нпр. 1984. године), па до установљења Надзорног одбора Врховног суда Србије у 2004. години, није било никакве контроле како ради, односно поступа на предметима Суда, редовна судска инстанца Републике Србије!. Једини "патент" у тих двадесет година, који се могао применити, је оно што сам лично урадио 11.11.1993. године кад сам поднео одштетне тужбене захтеве П-9204/93 и П-9207/93 против 1 судије, у својству првостепеног судије на прва 2 наставка П-2960/86 и П-3520/91 парнице П-2960/86 која је трајала 20 година, и 1 адвоката из Новог Сада, у својству пуномоћника тужене стране у предмету П-2960/86, у ситуацији кад нисам имао законско, или Уставно средство, да спречим поступање Суда "у недоглед" односно нисам имао правно средство да утичем на дужину трајања парнице П-2960/86.

Из једног мог Поднеска преузимам овде релевантни део који се тиче моје парнице П-2960/86:

" Моји први лично написани поднесци на предмету П-2960/86 од датума улагања 15. јун 1989., 01. март 1990., од 26. септембра 1990. и прва лично написана Жалба од 12. октобра 1990. године на првостепену пресуду П-2960/86 од 26. септембра 1990. године, презентирају тачно стање предмета- парнице П-2960/86 после 18 (осамнаест) рочишта поступања Суда.

Поступајући судија Општинског суда у Новом Саду је издала- сачинила пресуду на предмету П-2960/86, са мојим сасвим уредним и разумљиво опредељеним тужбеним захтевима на дан 26.09.1990. године.

У парници П-2960/86, првостепени Суд је ступио у повреду члана 17. Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, практично од **децембра 1986.**, али тек кад је издата прва првостепена одлука (!) од 26.9.1990. године, са повредом одредбе члана 17. Конвенције, са исказом "да се тужбени захтев одбацује као неуредан", може се рећи да је Суд од 16. јуна 1986. године па до 26.09.1990. године поступао непрекидно кршећи одредбу "Забране злоупотребе права" у члану

17. Конвенције.

[Наводим овде, **одступајући за кратко** од започетог тока излагања, зашто овде користим одредбу "Забране злоупотребе права" у члану 17. Конвенције, кад је познато да је државна заједница Србија и Црна Гора ставила свој потпис тек 3.3.2004. године на финални документ Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, после ратификације тог документа у Скупштини Србије и Црне Горе у децембру 2003. године. Практично 2 дана касније од датума 26.9.1990. године првостепене одлуке П-2960/86 ступио је на снагу Устав Републике Србије "од 28.09.1990. године", који је у себи садржао одредбу "Забране злоупотребе права". Иста одредба присутна је и у Уставу Савезне Републике Југославије из 1992. године, а у сада важећем Уставу Републике Србије из 2006. године одредба "Забране злоупотребе права" изненађујуће није присутна!. Испада парадоксално да су Устави Републике Србије и Савезне Републике Југославије били усклађени са Конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода, а при том, Република Србија 1990. године и федерална држава СР Југославија нису биле потписнице Конвенције, док је држава Република Србија прихватила Конвенцију, али 2006. године није уградила одредбу члана 17. Конвенције у важећи Устав!!.]

Отпада могућност , да неко, за анализу повреде члана 17. Конвенције, наведе пример таквог поступања Суда које је у првом делу до неког датума било трајно са повређивањем члана 17. Конвенције, и повредом члана 17. Конвенције у чину издавања одлуке(!), које потом постаје, у дугом периоду после датума издавања те одлуке, Суд који више не повређује нити Устав, нити члан 17. Конвенције, или поступа као Суд који греша, мање или више, са варијацијама на скали повреда одредби Устава и Конвенције, све до краја парничног поступања , и на крају таквог поступања Суда, за целу деоницу поступања од почетка парнице па до краја тог поступања, устврди (!) да је било без иједне повреде Устава и без повреде члана 17. Конвенције (!), заснивајући своју тврдњу на податку да је други део целе деонице поступања Суда, кад је Суд поступао као "идеалан" Суд , или као Суд са варијацијама на скали повреда одредби Устава и Конвенције, трајао **4 пута** дуже од прве деонице. Једноставно таква тврдња било кога на моделу моје парнице П-2960/86 одмах пропада!. Могао је српски Суд на различите начине да поступа на деоници поступања од 19. до 33. рочишта, и као "идеалан" Суд и као Суд који греша, мање или више, са варијацијама на скали повреда одредби Устава и Конвенције, али у свим варијантама закључак је исти: Суд је поступао на парници П-2960/86 од 16.06.1986. до 1.06.2006. године са повредом члана 17. Конвенције, јер је од 16.06.1986. до 26.09.1990. упрскао програм свог рада , од 1. до 18. рочишта, а није се знао искориговати од 19. до 24. рочишта (, на дан 11.11.1993.,) и никад после, на парници са 33 рочишта!.

Практично није могуће (!) да Суд, који је трајно поступао са повредом члана 17. Конвенције до одређеног датума, сам себе икад после искоригује!!

. " / крај преузетог дела из тог Поднеска /

Поставио сам питање колико је цена коштања недозвољено спроведеног парничног поступка пред било којим државним редовним Судом у Европи. Недозвољено поступање 20 и више година неког националног Суда на било којој парници има цену најмање у распону од неке минималне вредности Min па до неке максималне вредности Max, све зависно од неких пратећих околности. Дакле, од случаја до

случаја недозвољено поступање српског Суда на парници од 20 и више година има високу цену у неком високом распону. Српски Суд је морао знати кад је ушао у такав посао да ће неизоставно направити терет за државу Републику Србију кад тад и поред тога што законодавац није никад правио Закон да би заштитио странку у поступку, већ је увек правио заштиту судске инстанце Републике Србије, и стварао лажно уверење код судија српског Суда да им нико не може ништа без обзира шта они чинили у неком предмету Суда!.

За установљење Ценовника повреда одредби Устава Републике Србије од утицаја су и пратеће повреде одредбе члана 36. став 2. (, што је еквивалентно члану 13. Конвенције) , члана 22. став 1. Устава (, Право на уклањање последица које су настале повредом Устава), или повредом одредби Конвенције и/ или одредбе члана 1. од Протокола 1 уз Конвенцију,) и члана 35. став 2. Устава (, Право на накнаду штете), које расту у интензитету од датума последње одлуке Суда на парничном поступању са повредом члана 17. Конвенције, и "маскирају" ("заклањају") главну повреду, највише тежине, у члану 17. Конвенције .

Постоје две злоупотребе механизма редовног Суда било које државе. Прва, кад се окривљени ослобађа одговорности (, за учињено дело,) услед пропуштања или непредузимања корака у процедури Суда, и она друга крајност кад се странка у парничном поступку зароби у судски посао у недоглед погрешном одлуком или коракком Суда тако да лице које нема разлога да се икад нађе у суштинском проблему бива увучено у непотребни посао пред Судом без икаквих последица за овлашћене судије Суда које су такву грешку начинили. Презентацију за ове 2 злоупотребе механизма Суда имате и у српском Суду, и посебно у Суду у Новом Саду, случај „игумана Илариона“ и мој предмет П-2960/86. Мој проблем са парницом П-2960/86 решава се ретроградно тј. „идући уназад односно кретањем уназад“ тако да се тачно може наћи место у предмету, тј датум у поступању Суда на којем је српски Суд ушао у недозвољено поступање. То је тачно одлука ГЖ.3764/91 донета на Окружном суду у Новом Саду после 22 рочишта пред Судом у Новом Саду. Окружни Суд у Новом Саду може одредити- наложити додатно испитивање на првостепеном суду само ако је претходно имао максимално 8 рочишта, а не да се после цела 22 рочишта утврђује нешто што је у тих 22 рочишта обавезно морало бити већ утврђено!. Суд једноставно није обављао функцију Суда у првих 6 година поступања Суда, тј у 1992. години је, такође, био на почетку после 22 рочишта и 4 одлуке Суда (2 првостепене и 2 ГЖ. одлуке)!.

Недозвољено поступање Суда увек се дешава као последица повреде права на правично суђење у разумном року из чл. 6. став 1. Европске Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, због непостојања- нерасполагања адекватним правним леком- средством на који обавезује државу Србију члан 13. основног текста Конвенције и због повреде Владавине права у поступању Суда супротно члану 3. став 1. Устава и супротно одредби чл. 17. Конвенције који забрањује злоупотребу права.

До критичне ситуације у судском поступку се долази (, стиже се,) услед прекомерне злоупотребе права, противно члану 17. Конвенције. Услед прекомерне злоупотребе права у судском поступку дешава се (, наступа,) злочин Суда.

Примењено на парнични поступак, злочин Суда на парничном предмету дешава се, наступа, услед прекомерне злоупотребе права у парничном поступку.

Анализа проблема са Ценовником за повреде одредби будућег Устава Србије за последицу имају уређење и установљавање исправног српског Суда у којем се поступају "у недоглед" више никад не могу десити!.

1. Општи коментари и сугестије у односу на Радни текст

Амандмана Министарства правде на Устав Републике Србије

Smatram da nije potrebno posebno obrazlaganje značaja Ustava u pravnom sistemu jedne države. Odredbe koje se tiču pravosuđa su od izuzetnog značaja za svakog pojedinca građanina Republike Srbije.

Поред тога што је битно да се постигне оно на чему сви сад инсистирају , а то је независност српског Судства, **много је важније** да се оствари **Владавина права (!)** у судском систему државе Србије, а са тим и тако постављеним захтевом судском систему, који стално измиче контроли државе Србије, **да се оствари и заштита сваког појединца који је морао да уђе у Суд** и затражи услугу тог система кроз поступање и одлучивање Суда!

Да би се спровео план измене Устава мора се прво решити старни проблем пред креаторима будућег Устава који произилази из несагласности члана 4. став 3. и члана 4. став 4. у уставном начелу о подели власти. Кад се напишу одвојено ова 2 става:

члан 4. став 3. Устава

Однос три гране власти [извршне, судске и законодавне] заснива се на равнотежи и међусобној контроли.

и 4. став 4. Устава

Судска власт је независна.

први корак је да **СЕ БРИШЕ одредница ЗАСНИВА СЕ НА МЕЋУСОБНОЈ КОНТРОЛИ** у члану 4. став 3. Устава, чиме се долази до 2 одредбе:

члан 4. став 3. Устава

Однос три гране власти заснива се на равнотежи.

и 4. став 4. Устава

Судска власт је независна. ,

које више нису несагласне односно нису сукобљене и у супротности.

У новом Уставу треба инсистирати само на равнотежи три гране власти, а никако не на међусобној контроли 3 гране власти, па се даље у тексту Устава мора дати уставни начин са којим се постиже равнотежа 3 гране власти у члану 4. став 5.(пети).

Да би се тачно написао члан 4. став 5., треба додатно истражити све одредбе Устава ИЗВАН чланова Устав који се односе на правосуђе [, од члана 142. до члана 165.,]

Ту се мора имати тачан увид у све одредбе Устава са којима државни законодавац "ремеди" писање таквих закона са којим се долази до уверења да је извршна власт упливисала на амбијент у којем судски систем поступа и доноси своје одлуке.

Све битно за установљење будућег тачног Устава изнео сам под тачком **А. МОЈИ ЗАХТЕВИ ЗА СУШТИНСКЕ ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ТЕКСТА УСТАВА ...**, и у 2 PDF фајла, **ZANTEVI-IZMENA-I-DOPUNA-ZAKON-O-SUDIЈAMA-I-ZAKON-O-VSS-27JAN2018.PDF** и **ZPP, br.55 iz 2014., Sl. glasnik RS, IZMENE&DOPUNE.pdf** .

2. Конкретан део Радног текста чију измену предлагете и Ваш предлог за измену

Предлажем измене у Радном тексту од АМАНДМАНА I до АМАНДМАНА XIII на Устав Републике Србије, односно у тексту се не бавим АМАНДМАНИМА XIV-XXIV који се тичу установљења Јавног тужилаштва и Високог савета тужилаца.

АМАНДМАН I

Надлежност

Народна скупштина:

1. доноси и мења Устав,

ДО

12. даје амнестију за кривична дела.

У оквиру својих изборних права, Народна скупштина:

1. ...

2.

3. бира и разрешава Врховног јавног тужиоца Србије, ТРИ члана Високог савета судства и пет чланова Високог савета тужилаца,

4. ...

5.

6.

Народна скупштина врши и друге послове одређене Уставом и законом.

Овим амандманом замењује се члан 99. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН II

Начин одлучивања у Народној скупштини

Народна скупштина доноси одлуке већином гласова народних посланика на седници на којој је присутна већина народних посланика.

Већином гласова свих народних посланика Народна скупштина:

1. даје амнестију за кривична дела,

ДО

13. врши и друге изборне надлежности Народне скупштине.

Већином гласова свих народних посланика Народна скупштина одлучује о законима којима се уређују:

1. референдум и народна иницијатива,

ДО

7. друга питања одређена Уставом.

Већином од три петине гласова свих народних посланика Народна скупштина бира ТРИ члана Високог савета судства, пет чланова Високог савета тужилаца и Врховног јавног тужиоца Србије, а ако тако не буду изабрани, у наредних десет дана бирају се већином од пет деветина гласова свих народних посланика, с којом се и разрешавају. Овим амандманом замењује се члан 105. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН III, СВИ СТАВОВИ БЕЗ ИЗМЕНА, ОСИМ 2 СТАВА

7. Судови

Начела о судовима ИЛИ Начела судства

...

....

Судови се оснивају и укидају законом. РЕЧЕНИЦУ Законом се уређују и врсте, надлежност, подручја и поступак пред судовима. ТРЕБА ПРЕЦИЗНИЈЕ ИСКАЗАТИ.

...

СТАВ Судске одлуке доносе се у име народа.

ТРЕБА ЗАМЕНИТИ СА РЕЧЕНИЦОМ

Судске одлуке доносе се ПО ОВЛАШЋЕЊУ ДРЖАВЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

или Судске одлуке доносе се У ИМЕ ДРЖАВЕ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ.

...

..

.

Овим амандманом замењује се члан 142. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН IV, СВИ СТАВОВИ БЕЗ ИЗМЕНА, ОСИМ У 2 СТАВА, СА УКАЗИВАЊЕМ НА ТО ДА реченица Законом се уређује уједначавање судске праксе. **НЕМА ПРИРОДНО МЕСТО У ОВОМ ЧЛАНУ УСТАВА.**

Независност, сталност и непреместивост судија.

Судија је независан и суди на основу Устава, потврђених међународних уговора, закона и других општих аката. **БРИШЕ СЕ** Законом се уређује уједначавање судске праксе. **И ДОДАЈЕ ОДМАХ ИЗА ОВОГ СТАВА**

НОВИ СТАВ, ОД ПРЕ ПОСТОЈЕЋИ СТАВ, Сваки утицај на СУД И судију у вршењу судијске функције је забрањен.

...

...

...

Судија се разрешава ако буде осуђен за кривично дело на казну затвора или за кажњиво дело које га чини недостојним судијске функције, ако нестручно врши судијску функцију, ако Високи савет судства утврди да је начинио повреду одредбе "Забране злоупотребе права" у чл. 34б. Устава, тј. у чл. 17. Конвенције, или одредбе "Владавине права" из чл. 3. став 1. Устава, ако му буде изречена дисциплинска мера престанка судијске функције.

Против одлуке о престанку функције судија и председник суда **ИМАЈУ ПРАВО** да изјаве **УСТАВНУ** жалбу Уставном суду Србије према члану 170. Устава.

...

Овим амандманом замењује се члан 143. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН V, МЕЊА СЕ, ТЈ. ДОПУЊУЈЕ СЕ, САМО У СТАВУ 1.

Имунитет и неспојивост

Судија и судија поротник не могу бити позвани на одговорност за мишљење дато у судском поступку и за гласање при изрицању судске одлуке, изузев ако учине кривично дело кршења **УСТАВА** и закона.

....

....

Овим амандманом замењује се члан 144. Устава Републике Србије.

Сад непостојећи члан- **АМАНДМАН Va.**

Кривична одговорност судије и поротника повредом Устава

Судија или поротник је учинио кривичну повреду Устава ако се утврди да је својим чињењем или нечињењем повредио или одредбу "Владавине права" у члану 3. став 1. Устава или одредбу "Забране злоупотребе права" у члану 34б. Устава, или обе наведене одредбе Устава.

и **ЈОШ** у **ДРУГОМ** ставу тог члана- тј. **АМАНДМАНА Va.**

Кривична одговорност судије и поротника не застарева одласком у пензију или одласком из Суда.

АМАНДМАН VI, КАО ШТО ЈЕ ОВДЕ ПРОМЕЊЕНО У 2 СТАВА

Врховни редовни суд Србије **УМЕСТО** Врховни суд Србије

Највиши суд у Републици Србији је Врховни редовни суд Србије.

Врховни редовни суд Србије обезбеђује јединствену примену закона од стране судова односно осигурава уједначавање судске праксе у примени Закона. (**ВИДЕТИ АМАНДМАН IV , ГДЕ ЈЕ У СТАВУ 1. ПРЕДЛОЖЕНО И СТОЈИ ДРУГАЧИЈЕ ИСКАЗАНО:**

Законом се уређује уједначавање судске праксе.)

Овим амандманом замењује се члан 145. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН VII,

Председник Врховног редовног суда Србије и председници судова

Председника Врховног редовног суда Србије бира Високи савет судства, по прибављеном мишљењу опште седнице Врховног редовног суда Србије, на пет година.

Исто лице не може бити поново бирано за председника Врховног редовног суда Србије.

Председнике осталих судова бира Високи савет судства, на пет година.

Овим амандманом замењује се члан 146. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН VIII

Високи савет судства ОТКУЦАТИ И БР. ОДЕЉКА, ТЈ. 8. Високи савет судства
НАСЛОВ Надлежност Високог савета судства **ИСКАЗАТИ У МНОЖИНИ**
 Надлежности Високог савета судства

Високи савет судства је самосталан и независан државни орган који јемчи самосталност и независност судова тако што одлучује о питањима положаја судија, председника судова и судија поротника одређеним Уставом и законом.

Високи савет судства бира и разрешава председника Врховног РЕДОВНОГ суда Србије и председнике осталих судова, бира судије и судије поротнике и одлучује о престанку њихове функције, прикупља статистичке податке од значаја за рад судија, вреднује рад судија и председника судова, одлучује о премештају и привременом упућивању судија, именује и разрешава чланове дисциплинских органа, одређује број судија и судија поротника, предлаже Влади средства за рад судова у питањима из његове надлежности и одлучује о другим питањима положаја судија, председника судова и судија поротника одређеним законом, и врши и друге послове одређене Уставом и законом.

Одредбе Устава у одељку 8. Високи савет судства, у АМАНДМАНУ VIII који се односи на надлежности Високог савета судства, треба у постојећем 2.(другом) ставу заменити назив наведене судске инстанце [Врховни суд Србије] са [Врховни редовни суд Србије], са завршетком тог става ", и врши и друге функције одређене Уставом и законом", где је обавезно уденуто " Уставом и "(!) законом, и још додати (, сад непостојећи,) став 3.(трећи) у будућем члану 147., у којем треба да стоји: „Високи савет судства одлучује о постојању повреде са кривичним кршењем Устава од стране судије и поротника (, из сад непостојећег,) АМАНДМАНА Va. на Устав, о постојању услова за поравнање (, из сад непостојећег,) члана 35а. Устава, о постојању разлога за исправку последње одлуке Суда (, из сад непостојећег,) члана 34ц,, одлучује о постојању услова за накнаду штете због незаконитог и неправилног рада судије, одлучује на захтев министарства надлежног за правосуде о постојању услова да судија накнади Republici Srbiji исплаћени износ због штете проузроковане namerno или крајњом neodgovornošću i перажњом ." (!!)) Уочите да важећи члан 154. Устава из 2006. године, са којим се утврђују Надлежности Високог савета судства, на снази на данашњи дан, има један једини став.

У ЧЕТВРТОМ СТАВУ, БЕЗ ИЗМЕНА ЈЕ ОДРЕДБА АМАНДМАН VIII, став 3.:

Дисциплински поступак и поступак разрешења судија и председника судова може покренути и министар надлежан за правосудје.

Овим амандманом замењује се члан 147. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН IX

Састав Високог савета судства

Високи савет судства чини једанаест (11) чланова: ОСАМ судија које бирају судије и ТРИ истакнута адвоката које бира Народна скупштина.

Народна скупштина бира ТРИ члана Високог савета судства на предлог надлежног одбора Народне скупштине после окончаног јавног конкурса са сачињеним списковима одабраних и предложених 12 угледних и истакнутих адвоката из Републике Србије, без АП Војводине, и 5 угледних и истакнутих адвоката из АП Војводине, са којих се врши избор само 3 (=2+1) адвоката, гласовима три петине свих народних посланика, а ако тако не буду сви изабрани, преостали се у наредних десет дана бирају гласовима пет деветина свих народних посланика, иначе се изборни поступак после 15 дана понавља за онај број чланова који нису изабрани.

При избору судија у Високи савет судства води се рачуна о равномерности заступљености судова.

Председници судова не могу бити бирани у Високи савет судства.

Овим амандманом замењује се члан 148. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН X

Мандат чланова Високог савета судства

Члан Високог савета судства бира се на пет година.

Исто лице не може бити поново бирано у Високи савет судства.

Мандат члана Високог савета судства престаје из разлога који се одређују законом и у законом предвиђеном поступку.

Овим амандманом замењује се члан 149. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН XI, ОВАЈ АМАНДМАН САМ ТАКО ИЗМЕНИО ДА 5 (ПЕТ) ЧЛАНОВА САВЕТА МОГУ БИТИ ИЗАБРАНИ ЗА ПРЕДСЕДНИКА САВЕТА (2 ПУТА) ИЛИ ЗАМЕНИКА ПРЕДСЕДНИКА САВЕТА (3 ПУТА) У МАНДАТУ ЧЛАНА САВЕТА ОД ПЕТ ГОДИНА. АДВОКАТ МОЖЕ БИТИ ИЗАБРАН ЗА ЗАМЕНИКА ПРЕДСЕДНИКА САВЕТА.

Председник и заменик председника Високог савета судства

Високи савет судства има председника и заменика председника.

Председник Високог савета судства бира се између осам чланова савета који су судије.

Председник Високог савета судства бира се на 3 (ТРИ) године.

ДОДАТНИ СТАВ: Заменик председник Високог савета судства бира се између свих 11 чланова Савета на 2 године.

Овим амандманом замењује се члан 150. Устава Републике Србије.

АМАНДМАН XII

Рад и одлучивање Високог савета судства

Високи савет судства доноси одлуке гласовима најмање шест чланова савета или гласовима најмање пет чланова савета међу којима је и глас председника Високог савета судства или глас заменика председника Високог савета судства, на седници на којој је присутно најмање ШЕСТ чланова савета.

СТАВ БЕЗ ИЗМЕНА Високи савет судства дужан је да своје одлуке образложи и јавно објави, а да одлуке о избору судија, председника судова, судија поротника и о престанку њихових функција, о премештају и привременом упућивању судија и о именовану и разрешењу чланова дисциплинских органа доноси на основу мерила која су утврђена у складу са законом и у законом уређеном поступку.

Овим амандманом замењује се члан 151. Устава Републике Србије.

Сад непостојећи АМАНДМАН XIIa.

Obaveza Saveta da odluči na zahtevu iz svoje nadležnosti u roku, i pravo na Ustavnu žalbu

Visoki savet sudstva je obavezan da na dostavljen zahtev donese odluku u roku od sedam (7) meseci od dana prijema zahteva u Savetu osim u slučaju odlučivanja u roku od 45 dana na predlog za razrešenje sudije saglasno čl. 65. stav 2. Zakona o sudijama.

U slučaju da odluka Saveta na zahtevu izostane u roku od sedam (7) meseci, podnosilac zahteva može izjaviti ustavnu žalbu Ustavnom sudu Srbije prema čl. 170. Ustava isto kao i u slučaju kad primi odluku Saveta sa kojom nije zadovoljan.

АМАНДМАН XIII

Имунитет чланова Високог савета судства

Чланови Високог савета судства не могу бити позвани на одговорност за дато мишљење и гласање при доношењу одлука у савету, изузев ако учине кривично дело кршења Устава и закона.

Не могу бити лишени слободе у поступку покренутом због кривичног дела које су учинили као чланови Високог савета судства без одобрења савета.

Овим амандманом замењује се члан 152. Устава Републике Србије.

Предложеним АМАНДМАНОМ XXIV замењује се члан 163. Устава Републике Србије и бришу се чл. 164. и 165. Устава Републике Србије. Пошто сам предложио 2 сад непостојећа АМАНДМАНА (АМАНДМАН Va. и АМАНДМАН XIIa.), у новом Уставу постојаће и даље сви ЗАУЗЕТИ (-НЕПРАЗНИ) чланови, од члана 142. до члана 165. Устава Републике Србије, који се тичу правосуђа.

3. Образложење упућеног предлога за измену Радног текста

Кад се упознате са МОЈИМ ЗАХТЕВИМА ЗА СУШТИНСКЕ ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ТЕКСТА УСТАВА И ЧЕТИРИ НАЈВАЖНИЈА ЗАКОНА КОЈИ ТРЕБА ДА ОБЕЗБЕДЕ ВЛАДАВИНУ ПРАВА И НЕЗАВИСНОСТ СУДСТВА У ПОСТУПАЊИМА НА ПРЕДМЕТИМА РЕДОВНОГ ГРАЂАНСКОГ-ПАРНИЧНОГ СУДА СРБИЈЕ И У ПОСТУПАЊИМА И ОДЛУЧИВАЊИМА УСТАВНОГ СУДА СРБИЈЕ, под тачком А., са Захтевом за измену и допуну Закона о судијама и Закона о Високом савету судства, у PDF фајлу

ZAHTEVI-IZMENA-I-DOPUNA-ZAKON-O-SUDIЈАМА-I-ZAKON-O-VSS-27JAN2018.PDF ,

и

ЗАХТЕВ ЗА ИЗМЕНЕ И ДОПУНЕ ЗАКОНА О ПАРНИЧНОМ ПОСТУПКУ И ЗАКОНА О ИЗВРШЕЊУ И ОБЕЗБЕЂЕЊУ, у PDF фајлу

ZPP, br.55 iz 2014., Sl. glasnik RS, IZMENE&DOPUNE.pdf , можете се уверити да сам сачинио најбољи могући властити предлог за измену и допуну Радног текста АМАНДМАНА МИНИСТАРСТВА ПРАВДЕ на Устав Републике Србије, који се односе на правосуђе, са разлозима које сам образложио у неком од 3 (три) достављена PDF фајла.

Исправно је што је АМАНДМАНОМ VIII предвиђено да Дисциплински поступак и поступак разрешења судија и председника судова може покренути и министар надлежан за правосуђе. Мој члан 64. Закона о судијама има пет (5) ставова.

У чл. 64. предлажем измену у ставу 2., тако да се поступак за разрешење покреће и предлогом министарства надлежног за правосуђе и министра правде, са сасвим новим чланом 64А и чланом 64Б који су сад неопходни.

Zahtev ministarstva nadležnog za pravosuđe za pristup spisima predmeta

Član 64A

Po prijemu inicijative za razrešenje sudije u Ministarstvu nadležnom za pravosudje uvid u rad sudije na predmetu na kojem je sudija postupao Ministarstvo obezbeđuje zahtevom Sudu za dostavu predmetnog spisa.

Odlučivanje u ministarstvu o inicijativi za razrešenje sudije

Član 64B

O inicijativi za razrešenje sudije u ministarstvu nadležnom za pravosudje odlučuje se primenom internog poslovnika koji se uređuje aktom ministra pravde.

Stalni šestočlani sastav ministarstva, i to: ministar pravde, zamenik ministra, dva pomoćnika ministra i dva specijalizovana koordinatora koje imenuje ministar pravde, donosi obrazloženu odluku o inicijativi za razrešenje sudije najkasnije za četiri (4) meseca od prijema inicijative u ministarstvu.

У Закону о судијама треба урадити битне допуне у члану 65., и то у позицијама члан 65. став 4., став 5., став 6. и став 7., и то:

Član 65. stav 4.

Visoki savet sudstva obavezan je da dostavi svoju odluku podnosiocu inicijative za razrešenje sudije.

Član 65. stav 5.

U slučaju da je Visoki savet sudstva doneo odluku da se sudija razreši na inicijativu pravnog ili fizičkog lica koje ima predmet pred Sudom navedeno pravno ili fizičko lice ima pravo da zahteva od Visokog saveta sudstva poravnanje za načinjenu štetu u postupanju Suda.

Član 65. stav 6.

U slučaju da je Visoki savet sudstva doneo odluku da se sudija ne razreši na inicijativu pravnog ili fizičkog lica koje ima predmet pred Sudom navedeno pravno ili fizičko lice ima pravo ulaganja ustavne žalbe Ustavnom sudu Srbije.

Član 65. stav 7.

U slučaju da Visoki savet sudstva ne dostavi svoju odluku o razrešenju sudije u roku od 75 dana od dana dostavljanja akta u Visoki savet sudstva koji takav postupak pokreće na inicijativu pravnog ili fizičkog lica sa predmetom pred Sudom navedeno pravno ili fizičko lice ima pravo ulaganja ustavne žalbe Ustavnom sudu Srbije.

Уместо текста **Postupak pred Visokim savetom sudstva** који стоји изнад одредби актуелно важећег чл. 65. Закона о судијама треба да стоји текст:

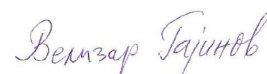
Postupak pred Visokim savetom sudstva i prava koja nastaju posle odluke Saveta .

Видети све детаље Захтева за измену и допуну Закона о судијама и Закона о Високом савету судства у PDF фајлу
ZAHTEVI-IZMENA-I-DOPUNA-ZAKON-O-SUDIJAMA-I-ZAKON-O-VSS-27JAN2018.PDF .

Одредио сам назив Врховни редовни суд Србије за садашњи Врховни касациони суд из суштинских разлога, бар 30 дана ПРЕ упознавања са Радним текстом АМАНДМАНА МИНИСТАРСТВА ПРАВДЕ на Устав, који се односе на правосуђа.

Примите моје поздраве.

ТРАЖЕНЕ ПРОМЕНЕ УСТАВА
сачинио:

Велизар Гајинов

У Равном Селу, 01. марта 2018. године

Моја услужна адреса:

Гајинов Велизар

ул. Маршала Тита 71

21471 Равно Село

Мој е-mail налог:

velagajinov@gmail.com